

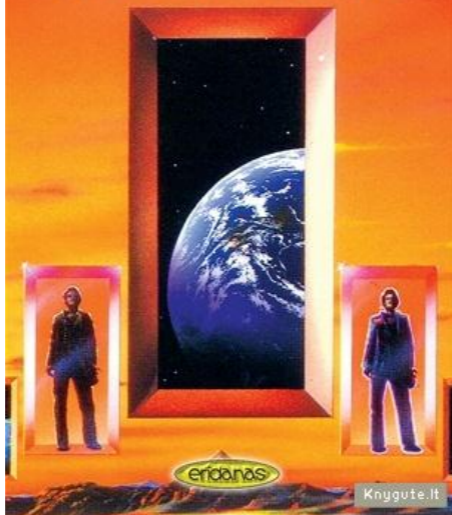

Pasaulinės fantastikos Aukso fondas

SERGEJ LUKJANENKO

JUODRAŠTIS

Sergej Lukjanenko
JUODRAŠTIS

Mokslinės fantastikos romanas

TAVO bute gyvena svetimi žmonės...
TAVO darbo vietą užėmė kitas...
TAVĘS nepažįsta nei draugai,
nei mylima moteris...
TAVE užmiršo net tėvai...
TAVE BAIGIA IŠTRINTI IŠ ŠIO PASAULIO...

KAS???

Iš rusų kalbos vertė NIDA JAKUBAUSKAITĖ
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
357 tomas. Serija įkurta 1990m.

Сергей Лукьяненко - Черновик
Москва, АСТ, 2006

Copyright © by Sergej Lukjanenko, 2006

Cover art copyright © Tim White, 1996

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2006

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

1

Būna dienų, kai viskas nesiseka. Lipant iš lovos koja pataiko ne į šliurę, o tiesiai ant nugaros mylimam šuniui, kuris apsimiegojęs kapteli tau už kulkšnies, kava liejasi ne į puodelį, o tiesiai ant švarių marškinių, atėjęs iki metro staiga apsižiūri, kad pamiršai namie dokumentus ir pinigus, o sugrįžęs namo suvoki, kad nieko nepamiršai, o paprasčiausiai pametei. Kartu su raktais.

Bet būna ir atvirkščiai. Atsibundi žvalus ir kupinas prisiminimų apie susapnuotą sapną, vakaryktė sloga per naktį praėjo be pėdsakų, kiaušiniai virdami nesutrūkinėja, draugė, su kuria mirtinai susipykai vakar, šiandien skambina pati ir prašo ant jos neširsti, troleibusai ir autobusai privažiuoja, vos tik ateini į stotelę, viršininkas kviečia užėti ir praneša, kad nusprendė pakelti algą ir išmokėti premiją.

Tokių dienų aš bijau labiausiai. Vis dėlto teisybę sakė senovės išminčiai: negerai yra gundyti likimą per didele sėkme. Karalius Polikratas ne šiaip sau išmetė žiedą į jūrą, o kai jūra atstūmė auką, karaliui reikėjo nusikirsti pirštą, tas tai jau gal nebūtų priaugęs. Jeigu nesi lai-

mės kūdikis, per gyvenimą einantis lengvu šokio žingsniu, - bijok laimingų dienų! Gyvenimas ne be reikalo panašus į dryžuotą kalėjimo uniformą. Atsitiko nelaimė - rytoj ateis sėkmė.

Dažniausiai šita mintis mane paguodžia. Bet tik ne šiandien.

Aš stovėjau priešais savo buto duris. Durys kaip durys. Geležinės, nes laikai tokie, ir pigios, nes dėdės Amerikoje juk neturiu.

Bet tos durys buvo praviros. Ką tai reiškia, aiškinti turbūt nereikia. Skleroze aš turbūt nesergu, raktus Ania tēškė ant grindų dar prieš savaitę - išeidama. Atsarginį komplektą turėjo tėvai - ne tam, kad galėtų surengti man netikėtą patikrinimą, o tam atvejui, jeigu aš kartais pamesčiau savo raktus. Bėda, kad tėvai jau visą savaitę poilsiauja Turkijoje ir užsukti į svečius tikrai negali.

Aš stovėjau ir galvojau apie Kešju. Kodėl mano skaiterjeras pavadintas Kešju, reikėtų pasiklausti veisėjos. Gal jai patinka anakardžių riešutai(1). O gal ji paprasčiausiai nežinojo, kas yra "kešju". Aš paklausti neišdrįsau.

Ką padarys vagis, radęs bute mažą, bet narsų terjerą? Gerai, jeigu tik paspirs.

Šiokių tokių vertingų daiktų namuose, aišku, buvo. Nešiojamasis kompiuteris. Muzikinis centras. Televizorius irgi neprastas, DVD grotuvas visai naujas. Galų gale, bet kuris patyręs vagis be jokio vargo ras ir atsargą juodai dienai - tūkstantį eurų paprastame voke, lipnia juosta priklijuotame prie užpakalinės spintos sienos.

Bet galvojau aš tik apie Kešju. Taip tikriausiai ir būčiau stovėjęs dar kelias minutes, nesiryždamas žengti pro duris, jeigu iš buto nebūtų pasigirdęs metalo skimbtelėjimas.

Vagis vis dar bute!

Nei galingu sudėjimu, nei didvyrio narsa aš niekada nepasižymėjau. Apie kovos menus išmaniau tiek, kiek užsiliko galvoje nuo tų laikų, kai būdamas dar paauglys apie pusmetį lankiau karatė treniruotes, o visą mano kovinę patirtį sudarė keli apsistumdymai maždaug tais pačiais laikais. Bet į butą aš įpuoliau entuziastingai, kaip Briusas Li, kuriam užmynė ant paties mėgstamiausio kimono.

Jums kada nors yra tekę pasijusti absoliučiu idiotu?

Aš stovėjau ankštame apytamsiame koridoriuje. Bet gerai pažįstamas vieno kambario

butelis atrodė svetimas. Vietoje gražiai prie sienos pritvirtintų kabliukų, ant vieno iš kurių liūdnai kybojo nuo pavasario užsilikusi striukė, pamačiau medinę išsikėtojusią kabyklą, o ant jos - smėlio spalvos paltuką ir ilgą lietsargį su riesta rankena. Ant grindų buvo patiestas linksmi išmargintas kilimėlis. Virtuvėje, kiek galėjau pamatyti, viskas irgi buvo ne taip... pavyzdžiui, kažkur dingo šaldytuvas. Jo vietoje su puodu rankose stovėjo jauna negraži mergina trumpu chalatėliu. Pamačiusi mane ji garsiai suklykė ir išmetė puodą.

- Pakliuvai, lachudra! - surikau aš. Kas ta "lachudra"? Iš kur tokie žodžiai mano galvoje? Pats nežinau.

- Kaip jūs drįstat! - sucypė mergina. - Dinkit iš čia! Aš iškviesiu miliciją!

Turint galvoje, kad telefonas kabojo koridoriuje prie durų, grasinimas buvo ne tik akiplėšiškas, bet dar ir rizikingas. Aš dirstelėjau į kambarį - merginos sėbrų ten nepamačiau. Užtat ten buvo Kešju. Stovėjo ant sofos - ant ne mano sofos! Ir Kešju garsiai lojo: sveikas, gyvas ir labai piktas.

Nieko sau - visus baldus išnešė! Kiek laiko manęs nebuvo namie? Kokias penkias ar šešias valandas? Be to, jei išnešė, kurių velnių

atbogino kitus...

- Miliciją? - paklausiau aš. - Bus jums tuoj milicija.

Aš nukėliau ragelį ir surinkau 01. Mergina nustojo spiegti ir tylėdama žiūrėjo į mane. Kešju lojo.

- Priešgaisrinė tarnyba klauso, - pasigirdo.

Aš padėjau ragelį, vėl nukėliau ir surinkau 02. Nieko, visiems pasitaiko. Ne kiekvieną dieną juk žmogų apvagia, o dar tokiu neregėtu būdu.

- Milicija? Apiplėšimas, - greitai pasakiau aš. - Atvažiuokit greičiau. Šalčio skersgatvis...

- Jūs ką, nesveikas? - paklausė mergina. Ji, atrodo, aprimo. - Ar girtas?

- Girtas, apsirūkęs, prisibadęs, - piktdžiugiškai patvirtinau aš, dėdamas ragelį. - Aišku, aišku.

- Kirilai? - pasigirdo iš už nugaros.

Aš atsisukau ir apsidžiaugiau, pamatęs laiptinėje kaimynę. Sena, kvaištelėjusi moteriškė vardu Galina, paskalų nešiotoja ir kaimynų kiršintoja. Bet dabar, kai laiptinėje pakvipo nauja tema apkalboms, jos veidas švytėjo pačiu nuoširdžiausiu smalsumu ir draugiškumu.

- Jūs pažiūrėkit, kas darosi, - pasakiau aš. -

Parėjau, o namuose vagys! Kaimynės veide suspindo džiūgavimas ir lengvas išgąstis.

- Tai gal miliciją iškviesi, Kirilai?

- Jau iškviečiau, - nuraminau ją aš. - Liudininke pabūsit?

Kaimynė palinkčiojo ir krustelėjo ranka lyg ketindama pliaukštelėti merginai antausį:

- Ū, lachudra nelaiminga! Man pernai turguj tokia piniginę iš rankinuko ištraukė!

- Jūs iš proto visi išsikraustėt, - ramiai pasakė mergina. Išsitraukė paketį cigarečių, užsirūkė. Kambaryje vis dar lojo narsusis Kešju. - Kešju, užsikišk! - riktelėjo mergina ir šuo tučtuoju nutilo.

Aš apstulbau. Kaimynė pastatė ausis ir pašnairavo į merginą. Mano šuns ji nekentė, kaip ir bet kurios kitos gyvos būtybės. Bet...

- Tavo panelė?

- Ką? Šita? - aš paspringau iš pasipiktinimo. Aišku, jos akyse kiekvienas jaunas vyras - kuliys, o jeigu jis dar ir nevedęs, tai jau tikrai Kazanova su Kaligula viename asmenyje. Bet įtarti, kad aš šitą pilką būtybę gelsvais plaukiukais ir šlakuotu veideliu... - Pirmą kartą ją matau!

- Čia aš jus pirmą kartą matau! - be jokio rei-

kalo paprieštaravo mergina. - Nežinau, ko jūs norit, bet geriau jau dinkit iš mano buto...

- Kirilas čia ketvirtus metus gyvena, - tučtuojau stojo manęs ginti kaimynė. Ir tą pačią akimirką aš supratau, kad senoji ragana verta pagarbos. - Jo tėveliai žmonės turtingi, butą vaikui nupirko, remontą padarė. Kiti visą gyvenimą nuosavo kampo neturi, o jis nuo pačios jaunystės nuosavam bute...

Ne, dėl kaimynės aš turbūt pasikarščiačiau. Koks jos su... hm... reikalas, kas man butą nupirko? Jai pačiai butas iš viso teko nemokamai, dar tarybiniais laikais, nežinia už kokius nuopelnus GOSPLAN'ui, kuriame darbavosi...

- Jums galvoj negerai, - pasakė mergina. - Visi jūs vieno galo.

Galina net delnais pliaukštelėjo. Ir puolė skambinti į gretimas duris. Mudu su mergina likom svilinti vienas kitą piktais ir įtariais žvilgsniais. Ir lyg susitarę nejudėjom iš vietos - nei ji, nei aš. Tik mergina rūkė - jau antrą cigaretę, o aš sukiojau ant piršto raktus.

- Mamos nėra namie, - aiškino Galinai iš už durų kaimynų mergaitė. - O tėtis miega po darbo...

- Pažadink tėtį, čia mūsų kaimyną vagys už-

puolė, - džiaugsmingai pasakė senė.

Mergaitė išlindo iš už durų, cyptelėjo man: "Laba diena" - ir dingo, nepamiršusi užtrenkti duris. Galina tučtuojau pakomentavo:

- Žinom mes tuos darbus. Prisigėrė kaip kiau-
lė ir miega...

Durys vėl atsidarė. Išėjo kaimynas - basas ir vienais apatiniais. Jam apie keturiasdešimt, bet vyras jis drūtas ir akivaizdžiai neturintis nieko prieš vožtelėti kam nors kumščiu į akį.

- Laba diena, Piotrai Aleksejevičiaus! - išpyškino kaimynė. - Žiūrėkit, kas čia darosi! Vyruko butą plėšia vidury baltos dienos!

- Vakaras jau, - pasakė Piotras, nelabai mandagiai pastumdamas kaimynę sau nuo kelio. Priėjo, dirstelėjo per petį. Paklausė: - Pagalbos reikia?

- Tuoju milicija atvažiuos.

Kaimynas linktelėjo. Tarstelėjo nusiminięs:

- Gaila, kad merga. Vyruki tuoj į ausį duočiau. Pradžiai.

Mergina išbalo.

- O gal reiktų duot? - balsu samprotavo Piotras.

Bet tą akimirką sukaukė liftas ir kaimynas nutilo. Po kelių sekundžių iš lifto išvirto trys

milicininkai. Du - su automatais. Pamatę, kad šaudyti kol kas nėra į ką, jie sustojo prie lifto durų kaip garbės sargyba. Trečiasis, matyt viršininkas, paklausė manęs:

- Kas kvietė miliciją?

- Aš.

- Jūsų butas? - paklausė viršininkas, galva rodydamas į duris.

- Taip.

Mergina koridoriuje isteriškai nusikvatojo.

- Jo, jo, - patvirtino Galina. - Mes kaimynai. Ir liudininkai!

- Vyresnysis leitenantas Davydovas. Parodykit dokumentus, - įsakė milicininkas, kol kas nebandydamas įeiti į koridorių. - Visi parodykit!

Kaimynai šmurkštelėjo į savus butus. Net lėtaeigis Piotras Aleksejevičius dingo netikėtai vikriai. Aš išsitraukiau pasą ir ištiesiau milicininkui, murmeldamas paaiškinimus:

- Grįžau iš darbo, durys atidarytos... Dėl šuns išsigandau, juk tie banditai ir užmušti gali...

- Šunį reikia laikyti tokį, kad nuo vieno vamptelėjimo nusikaltėlis dėtų į kelnes, - pasakė milicininkas, tyrinėdamas pasą. Pašnairavo į merginą. - Arba į sijoną... Taip. Kirilas Danilo-

vičius Maksimovas. Registruotas Maskvoje, Šalčio skersgatvyje, namo numeris - trisdešimt septyni, buto - aštuoniolika... Taip. Ką gi, viskas aišku.

Išėjo kaimynai, laikydami rankose pasus.

- Kviestiniaiis pabūsit, - pasakė jiems Davydovas. - Einam į butą?

- Einam, - piktdžiugiškai pasakiau aš. - Įsi-vaizduojat, išnešė baldus, vietoje jų sunešė kitus...

- Gyvenamųjų patalpų užgrobimas, - įsiterpė vienas iš automatais ginkluotų mentų.

- Išvadas palikim teisėjams, - nutildė jį vyresnysis seržantas.

Mes įėjom į butą. Kešju vėl sulojo. Davydovas pažiūrėjo į jį ir palingavo galva. Po to labai mandagiai pasidomėjo:

- O jūsų dokumentai?

- Jie rankinuke. Ant kabyklos, - linktelėjo mergina.

- Duokit.

Mergina ištraukė iš rankinuko dokumentus. Į mane ji dabar žiūrėjo kažkaip labai keistai.

Gerą minutę vyresnysis seržantas tyrinėjo jos pasą. Po to tyrinėjo pasą gęstančios dienosenų prie lango ir dar tiek pat šviesoje.

Švilptelėjo ir pažiūrėjo į mane mįslingai šypsodamasis:

- Nieko sau Šalčio skersgatvis, pilieti Maksimovai...

Faktas, kad jis pavadino mane "piliečiu", man nepatiko. Ir ne be pagrindo.

Merginos vardas buvo Natalija, pavardė - Ivanova. Dvidešimt vienerių metų, penkeriais metais jaunesnė už mane. Registruota ji buvo mano bute. Dabar mes sėdėjom virtuvėje prie stalo: aš, Natalija ir vyresnysis seržantas.

Kurį laiką Davydovas tyrinėjo pasus, po to paklausė:

- Ir vienas kito jūs nepažįstat?

Aš nieko neatsakiau. Mergina - irgi.

- Kuris čia gyvena? - vyresnysis seržantas kreipėsi į kaimynus.

- Jisai! - šūktelėjo Galina. - Jisai čia gyvena. Trečius metus jau gyvena.

Šiokio tokio žmogiškumo ji vis dėlto turi.

- Kirilas, - patvirtino Piotras Aleksejevičius. - Galit neabejoti. O šitą... pirmą kartą matau.

Vyresnysis seržantas pasižiūrėjo į Nataliją ir priekaištingai paklausė:

- Ir kam jums šito reikia, piliete? Padirbinėti pasą, vogti...

- Išvadas palikim teisėjams, - atkirto mergina. - Aš čia gyvenu! Butą nusipirkau prieš trejus metus. O šituos... - ji mostelėjo galva lyg ji mane, lyg ji kaimynus, - pirmą kartą matau! Čia gi gauja, kaip jūs šito nesuprantat?!

Aš klausiausi jos žiūrėdamas į plyteles. Paprasčiausia plytelių juosta prie viryklės ir kriauklės. Mano buvo gražios vyšnių spalvos plytelės, iš tikrųjų labai brangios, bet nupirtos pigiai - kaip likučiai. Kiek jų ten reikia, tų plytelių - poros kvadratinų metrų...

Natalijos plytelės buvo paprastesnės. Melsvos tokios.

Taip, per dieną įmanoma išnešti iš buto visus baldus. Ir net tapetus perklijuoti. Bet nudaužyti senas plyteles ir priklijuoti naujas? Ir dar taip kokybiškai?

Ar vis dėlto įmanoma?

Aš pažiūrėjau į grindis. Linoleumas. Ne mano. Kitas linoleumas.

- Ar čia jūsų butas? - paklausė Davydovas. - Jūs čia gyvenat?

- Nežinau...

- Kaip tai - nežinot? - jis net sutriko. - Jūs

gi.....